



Jeg er vedtægtsfetichist

Simon Serbian, formand for FADLs Hovedforening siden december 2002. Han begyndte på lægestudiet i 1993 og regner først med at blive færdig sommeren 2006. Aktiv i FADL siden foråret 2002.

- Jeg har altid været aktiv i studenterpolitik og har bl.a. været formand for Forenede Studenterråd i København og deltaget i mange valg og bestyrelser. Man kan næsten sige, at jeg har læst medicin i min fritid, og jeg ved egentlig ikke helt, om jeg kan anbefale det til andre!

- Det, jeg har brændt mest for og især arbejdet med, er rammerne for lægeuddannelsen, som blev udmøntet i den nye studieordning for København i sommeren 2000. Lægestudiet blev evalueret i 1996 af Evalueringscentret og fik et slag over næsen: For meget teori i forhold til klinik og de tre års basalfag kom bastant først i stedet for som nu, hvor man går mere på tværs af fagene og tager organerne en bloc med først det raske organ og så sygdomslæren. Pædagogikken haltede også. Nu har vi en bedre vægtning, og undervisningsmetoden er gået fra "katedral" til studenteraktiverende og mere case- og problemorienteret.

- Men bare fordi studieordningen blev ændret og vedtaget, betyder det ikke, at arbejdet er færdigt. For fungerer den? Nu følger den af

diverse semesterudvalg og skal løbende justeres og udvikles. Det er faktisk som en supertanker, der skal ændre kurs. Det tager tid.

Hvorfor FADL og fagligt arbejde?

- Det er vigtigt, at der er nogle, der udvikler vores studium. Og at have en forening, som varetager vores interesser. I øvrigt er det også skideskægt! Og så er jeg noget af en vedtægtsfetichist! Jeg synes, at organisatorisk arbejde er spændende og grundlaget for, at alt det andet fungerer, og jeg vil gerne have FADL placeret, sådan at de kommende læger måske bedre forholder sig til den sundhedspolitiske holdningsdebat og går op i samfundspolitiske forhold.

- Jeg elsker også at mødes med engagerede mennesker - med folk, der brænder for en sag, hvad enten det er lokalt, på landsplan eller internationalt. Folk, der forholder sig kritisk, men også konstruktivt til deres omverden.

- I FADL arbejder jeg nu primært på landsplan som hovedbestyrelsesformand. Det er spæn-

dende og udfordrende. Det gælder om at samle kræfterne fra alle dele af FADL - dvs. kredsene og udvalgene. For det er helet, der er det egentlige FADL. Og det er dette FADL, jeg gerne vil prøve at udvikle til noget større og bedre!

- FADL er en forening, der i bund og grund varetager os og vores stands interesser. Man får en hel buket af konkrete ting ud af det - alt fra hjælp ved barsel og vikariater til personlig sagsbehandling og meget mere. Jeg vil gerne være en god læge - en god håndværker - men jeg har også ambitioner om at sætte mit fingeraftryk i sundhedsvæsnets net. Man ser så meget, der godt kan gøres bedre.

- Ja, det er min bottenline: Det kan gøres bedre! En overgang læste jeg statskundskab, fordi jeg ville afprøve, om jeg måske hellere ville være politiker, men jeg er naturfagsmand - men altså én, der gerne vil fortsætte med denne form for arbejde.

For mange studerende er FADL en fremmed organisation

Andreas Lundh, færdig som læge til sommer. Aktiv i FADL siden 1997, formand for Hovedforeningen 2000-2002, medlem af Repræsentantskabet i København.

- Da der blev afholdt ekstraordinær generalforsamling i 1997, hvor jeg gik på andet semester, troppede jeg op af nysgerrighed. Det forekom mig helt grotesk, at der kun var 15 mennesker i det store auditorium.

- Jeg var nysgerrig efter at få at vide, hvorfor alle svinede hinanden til - for det gjorde de på det tidspunkt. Der var en masse ballade om snyderi med transportgodtgørelser, som delte bestyrelsen i to fløje. Det kom siden hen til at hedde 4611-sagen. Jeg troede, at jeg skulle ind i en korrupt fagforening og rydde op! Men det var - og er - jo heldigvis ikke tilfældet. Det er ikke levebrødspolitikere, vi har med at gøre!
- Jeg havde aldrig lavet fagpolitisk arbejde før, men jeg havde besluttet, at jeg gerne ville være aktiv og ikke bare "boge" den under studiet. Selve arbejdsbyrden fandt jeg ikke så overvældende, men derimod var det interessant at kunne være med. Der gik et år, før jeg blev klar over at der også var en hovedforening! Men senere blev jeg så formand for Hovedforeningen, selv om jeg helst bare ville lave græsrodsarbejde og ikke så meget af det organisatoriske. Men jeg følte altså lidt, at det var en pligt at tage en tjans som formand. Når man så er i gang, synes jeg et år er for lidt. Tingene skal følges til dørs, og man kan lige så godt få udnyttet den viden, man har samlet op.

- Når du spørger, hvorfor så mange tilsyneladende ikke interesserer sig for at være aktive, så er det et spørgsmål om både afsender og modtager. Os, der arbejder fagpolitisk i FADL, interesserer os nok mere for projekterne, men mindre for at få det vi laver formidlet. Det var eksempelvis en sur pligt at lave FADL Forum, hvor vi kunne fortælle, hvad der foregik, men det er jo ophørt med at udkomme nu hvor portostøtten er fjernet. Men vi har i dag både FADLs hjemmeside og bladet STUD MED på landsplan. Lokalt er der MOK i København og ACUTA i Århus.

- Og med hensyn til modtagerne, så er det jo et krævende studie, og mange føler kun, de har tid til at læse pensum. I det hele taget har

studererorganisationerne på Panum svært ved at rekruttere, men heldigvis er der alligevel en del aktive rundt omkring.

- Jeg vil gerne forsætte med at arbejde på det uddannelsespolitiske område - men har ikke helt bestemt, hvor og hvordan jeg vil bruge den indsigt og de redskaber, jeg har opnået gennem mit arbejde i FADL. Men der er jo masser af kritisable forhold for yngre læger at kaste sig over...

Hvad siger du til tanken om, at FADL kunne blive den fjerde søjle i DadL?

Det er fint nok, hvis det bliver et ligeværdigt samarbejde og med indflydelse. Men hvis samarbejdet ikke fungerer, kan man jo true Lægeforeningen med at melde sig ud igen! Jeg

kan godt blive lidt bange for at blive en forkromet fagtop, det vil vi ikke være.

Men er vi først inde, så er vi i højere grad kollegaer fra allerførste semester, end i dag. Det kan være det attraktive - for i praksis er man så i samme forening som overlægen. Det kunne medvirke til en bedre kollegialitet. I det hele taget ville det være lettere at lave tiltag, der fremmer kollegialiteten.

